

KWK Rozbark

Historia

Zlikwidowany zakład górniczy położony w bytomskiej dzielnicy Rozbark. Działający w latach 1863-2004. Przez kilkadziesiąt lat istniał pod nazwą „Heinitz-Grube. W roku 1971 został połączony z kopalnią „Łagiewniki” a od 1999 r. nosił nazwę ZG „Bytom II”. Zakład ten znany jest z jednej z największych katastrof śląskiego górnictwa. W 1923 roku doszło do wybuchu pyłu węglowego doprowadzającego do śmierci 145 górników.

Geologia

W budowie geologicznej udział biorą utwory czwartorzędu, triasu i karbonu. Warstwy karbonu w południowej części złoża zapadają na północ, w partii przy wychodniach pod kątem powyżej 30° . W środkowej części w rejonie osi Niecki pokłady zalegają prawie poziomo. W kierunku północnym wznoszą się pod kątem do 10° . Rozciągłość warstw karbońskich złoża jest w przybliżeniu zgodna z kierunkiem osi niecki i posiada przebieg WNW- ESE z lokalnymi odchyleniami wynikającymi z zaburzeń tektonicznych. Zarówno utwory karbonu jak i leżące w ich nadkładzie osady triasu pocięte są licznymi uskokami, wśród których przeważają uskoki o kierunkach N-S i WSW- ENE. Są to często uskoki o dużych zrzutach od ok. 30 do 220 m i nachyleniu płaszczyzny 60° - 90° . Tym dużym uskokom towarzyszą uskoki mniejsze, o zrzutach od kilkudziesięciu centymetrów do kilku metrów, tworząc z nimi strefy tektoniczne.

Główne uskoki to:

- uskok Radzionkowski, o zrzucie do 220 m,
- uskok Andaluzijski, o zrzucie do 80 m,
- uskok Środkowy, o zrzucie ok. 75 m,
- uskok Lompa, o zrzucie ok. 30 m.

Górnictwo

Na obszarze górniczym kopalni eksploatowano pokłady 405, 414/1, 414/2, 416, 417, 418, 419 (warstwy rudzkie), 504, 507, 510 (warstwy siódłowe), 615 i 620 (warstwy porębskie) na głębokości od 215 do 730 m. Miąższość pokładów wynosiła od 1,0 do 8,5 m.

Zagrożenia zapadliskowe

Związane są z wydobywaniem na większości obszaru płytko zalegających rud cynku, ołowiu oraz żelaza brunatnego. Zagrożenie stanowią również niewłaściwie zlikwidowane szyby górnicze.